

In memoriam Szűcs István

Szűcs István nagyszemű kutató és diákjairól gondoskodó oktató volt, figyelmes és hűséges barát. Emlékét megőrizzük. Személyét, személyiségét tekintve egy világ ment el vele. Az általa képviselt hangvétel, hangulat, kultúra eltűnőben van. Oktatóként és kutatóként mindig megtalálta, felkarolta a tehetséges fiatal tanítványokat, és elindította

őket a professzionális karrier útján. Bármi- kor bármivel lehetett hozzá fordulni segítségért, de leginkább ő vette észre, ha erre szükség volt. Munkássága révén a tudást, a szakma tiszteletét, a korrekt és odafigyelő tanári magatartást, az igényes oktatói és az eredményes kutatói attitűdöt a hallgatók, tanítványok sokasága tapasztalhatta meg.

Ismeretségünk 40 évvel ezelőtt kezdődött, amikor az Agrárgazdasági Kutató Intézetben dolgozott, majd a Szent István Egyetem dékánhelyettese, intézetigazgatója és a Gazdálkodás- és Szervezéstudományi doktori iskola vezetője lett. Munkatársak voltunk az Agrárgazdasági Kutató Intézetben, és az általa vezetett doktori iskolának alapító tagja is voltam. Többek között az MTA Agrártudományok Osztálya Agrárközgazdasági Tudományos Bizottságának elnöke volt több cikluson keresztül, ahol alelnökként dolgozhattam vele. Megállapítottuk, hogy közel azonos értékeket vallunk, nagyon hasonlóan értékeljük a körülöttünk zajló eseményeket is.

Gyakran találkoztunk családi környezetben vacsorál alkalmával Budapesten és nagyobb társaságban Velencén, a család üdülőjében. Pista szeretett üldögelni és beszélgetni, szerette a zenét, a jó társaságot, a jó ételeket, a jó borokat és mindezek összes-

ségét. Megbecsült ember volt, legjobban a tapintat, magas fokú szolidaritás és emberi tartás jellemezte. Mindig a beszélgetőpartner gondolatainak, véleményének megértésére törekedett. Szűcs István nem volt konfliktuskereső ember, elismerte mások szempontjait és értékeit. Ugyanakkor fáradhatatlan, s az utolsó percekig alkotó ember is volt. Va-

jon tovább tudjuk-e adni ezeket az értékeket a következő generációnak? Nem lehetünk benne biztosak.

Élete során öt verseskötete jelent meg. 1998-ban Igmándi Szűcs István néven életműve fél évszázadának élményeit összefoglaló verseskötete, *Valaki hiányzik* címen. Ebben az emberi elmúlásról is ír, édesanyja és édesapja emlékeit költeményekkel őrzi, a kötet címét adó, édesanyjára emlékező versében a következőt írja: „mohón szívtam ki húsából az erőt, s ahogy nőttem, ő fogyott, míg egy gyászos napon búcsú nélkül csendben távozott”. Most is hiányzik valaki!

Szűcs István 2014-ben 70. születésnapjára az *Élem az életem* című életrajzi regénnyel lepte meg ismerőseit és egyetemi munkatársait. Az igazi barát című szemelvényben többek között ezt írtam: „kapcsolatunk fokozatosan barátsággá alakult a családi összejövetelek, a közös teniszezés és külföldi utak alkalmával. Délia lányom is rajong érte, alig várta Szűcs Pista versesköteteinek Római-parti bemutatóját, ahol családtagjai, barátai, kollégái vettek részt. [...] Továbbá felejthetetlen számomra a külföldi utak során együtt eltöltött idő, különösen az USA-ban és Dél-Afrikában. A legnehezebb időszakokban is számíthatam támogatásodra, segítőkészségedre, so-

hasem hagytál cserben.” „Minden a másé, csak az idő a miénk”. E senecai gondolat jegyében kívánom Szűcs Pista barátomnak, hogy továbbra is hasznosan és sokoldalúan töltse az idejét.”

Akkor gondolni sem mertem arra, hogy a 80. születésnapját már nem fogjuk megünnepelni.

Tisztelt Professzor Úr, Kedves Pista!

Engedd meg, hogy búcsúzásul családunk, barátaink, tanítványaid, hallgatóid nevében is köszönetet mondjunk példamutató oktatói, kutatói tevékenységédért és nem

utolsósorban azért, mert mindenkor segítettél másoknak ott, ahol és amikor kellett. Nemcsak írásaid maradnak velünk, hanem derűs egyéniséged emléke is, enyhítve némiképp a veszteség fájdalmát. Megtiszteltetés volt ismerni Téged, tanulni Tőled, s együtt dolgozni Veled.

Hiányod velünk marad. Nyugodj békében!

Popp József
Agrártudományok Osztály
elnökhelyettes